

Arto Halosen marssijärjestys:

Ensin valmentaja – sitten joukkue

”Tält puolt jokkee” maailmalle 43 vuotta sitten lähteneestä Arto Halosesta tuli monien silmissä ja mielissä viime kauden päätteeksi KPV:n edustusjoukkueen pelastava enkeli. Valmentajavaihdoksessa hän vastasi myöntävästi johtokunnan pyyntöön ja sai luotsattua joukkueen ohi karikoiden. Tuo haaste ei kovin monelta olisi siinä tilanteessa onnistunutkaan. Artolla on tukenaan oma jalkapallotaustansa, joka sai alkunsa Turun nappulaliigasta ja jatkui yli kaksi vuosikymmentä kestäneellä pelaajauralla. Huipeutena oli 1997 pukeutuminen maajoukkuepaitaan kolmessa maaottelussa.

Arto Halonen tuli Kokkolaan seitsemän vuotta sitten perheen tuomana, kuten hän itse määrittelee. Koti pantiin pystyyn Koivuhakaan Peurankadulle, mutta työpaikka ja oma konttori pysyivät Pietarsaareissa UPM:lla, missä hän työskentelee ostajana. Toimenkuva on hyvin laaja, koska Arto ostaa yhtiön tehtaille ja sahoille oikeastaan kaikkea muuta paitsi ei puuta. Tämä on merkinnyt työrytmiin myös paljon matkapäiviä kierrellessä yhtiön laitoksissa eri puolilla Suomea.

– **Harrastus on** vain ollut sovitettava työn rytmiin. Arkipäivinä olen paljon poissa Kokkolasta, mutta se ei mielestäni pahemmin haitannut valmennustyötä, koska Timosen Reijo hoiti poissa ollessani harjoitukset yhdessä sovittujen tavoitteiden mukaisesti. Kaikilla pelikerroksilla olin sitten mukana niillä panoksillani, mitä valmentajan rooliin kuuluu. Kokonaisuksena tuosta taakse jääneestä valmentajakaudesta määrittelee Arto yhdellä sanalla: sekava ja sen hän perustelee:

– **Jo lähdön kauteen** olisi pitänyt tapahtua toisin. Ensin joukkueelle on valittava valmentaja ja sitten aletaan yhteistyössä koota joukkuetta. Nyt homma toimi täysin päinvastoin. Totta on, että valmentajalta vaaditaan tulosta ja hyvinkin nopeasti, mutta itse olisin lähtenyt liikkeelle toisista lähtökodista. Edustusjoukkueen taustoissa oli ja on varmaan edelleenkin paljon tekemistä. Tiedän, että se on sen luokan urakka, joka vaatii aikaa. Sarjana Ykkönen oli viime kaudella kirjava. Joukkueissa oli liikaa ulkomalaisia, mikä pitemmän päälle ei tuo sarjaan eikä joukkueisiin tervettä jatkuvuutta.

– **Valmentajan** vaihtaminen kesken kauden ei luonnollisestikaan kuulu kenenkään intresseihin, mutta sehän on yksi ratkaisumalli ongelmiin. Hannun kanssa ei yhteistyön aikana ollut erikoisempia ongelmia ja samaa on sanottava pelaajista. Tietysti näkemyseroja oli ja niistä kerroin. Kuitenkin, kun itse otin vastuun, niin lähtökohdaksi asetin sen,

Arto Halonen haluaa pelaajilta nöyrää asennetta työntekoon ja kinttuihin nopeutta.

että kaiken mahdollisen on muututtava harjoituksista alkaen. Fläppitaulu sai jäädä syrjään, ohjeita ei saa pelaajille kerralla antaa liikaa ja niiden tulee olla esimerkiksi otelun alla mahdollisimman helpotajuisia. Ykkösen tasolla pelaajat ovat amatöörejä ja meillä sekaavuutta lisäsi materiaalin kirjavuus. Oli kyllä kokemustakin, mutta myös paljon nuoruutta. Haluan pelaajilta nöyryyttä tekemiseen, nopeutta ja selkeää kehittymisen halua.

Kun marraskuussa palautamme Arto kanssa mieliin kauden kokemuksia, niin hän kuvaa joukkueen kasaamista tietynlaiseksi ”hölmöilyksi” ja täsmätään sanomaansa:

– **Jos talvella** harjoittelevat eri miehet kuin ne, jotka pelaavat kesällä, niin sitähan se on. Arvokkainta tietysti on, jos pystytään tulemaan omilla toimeen, mutta ulkopuolisten hankintojen tulisi olla todellisia täsmähankintoja. Kyllä joukkueeseen muutama ulkomaalainenkin mahtuu, mutta esimerkiksi RoPS:n tyyppisiä ratkaisuja en voisi ymmärtää. Syksyllä meitä vastaan taisi joukkueessa olla vain maalivahti ja laitapakit kotimaisia. Tällaiset ratkaisut tuovat herkästi joukkueeseen kuppikuntia eikä se ole hyväksimillään tavoin.

– **Joukkueessa on** oltava auktoriteetteja ja jokaisen on saatava sitoutettua yhteisiin pyrkimyksiin ja niihin pelaajarooleihin,

joissa hänen taitonsa pääsevät parhaiten oikeuksiinsa. Lukumääräisesti joukko ei ollut suuri, vaikka 27 saikin kauden aikana ottelumerkinnän. Monesti oli joukkue pantava kentälle hyvin kapeasta materiaalista. Paljon käytiin keskusteluja B-nuorten pelaamisesta miehissä. Minusta B-nuoren peluuttaminen miehissä on enemmän kiinni muista asioista kuin iästä.

– **Parasta kesässä** oli tietysti sarjapaikan säilyttäminen, fiksi pelaajamateriaali ja se, että saatoin todeta monen nuoren pojan kehittyneen kauden aikana, tiivistää Arto Halonen kauden tuloksen. Mielellään hän ei nosta onnistumisista tai epäonnistumisista niminä esille, mutta kehittyneimmistä nuorista hän suostuu paljastamaan nimet Joonas Pennanen ja Aleksis Paavolainen. ”Tumpin” Tuomas Uusimäen kaltaisilla avuilla varustettuja pelaajia Arto olisi halunnut olevan joukkueessa useampia.

Kauden yksi miinus oli maaliskuuhde, 19 pakkasen puolella.

– **Se oli kyllä katastrofi**, joka oli suora heijastuma käytettävissä olevasta materiaalista. Vaikea sitä on muuksi muuttaa kesken kauden. Se on tyyppikysymys ja meillä on alakerrassa kovin samantyyppisiä, peruuttavia pelaajia, joiden miesvartiointi jätti toivomisen sijaa. Maalivahtipelistä en niinkään ole näkemässä tärkeintä syytä

miinusmaalien määrään. Ainahan joskus joku helppo pallo lipsahtaa sisään, mutta ei sillä asialla ratkaisevaa merkitystä ollut.

– **Kuntopohjastakin on** sanottu monenlaista, mutta ei parempi menestys siihen kaatunut. Jos pelaajat pystyvät testissä juoksemaan kilometrin matkan neljän minuutin pintaan 6-7 kertaa parin minuutin palautuksella, niin kyllä se on näihin ympyröihin riittävä, sanoo Arto.

Ja lopuksi Arto Halosen mielipide Kokkolan syksyisistä jalkapallokuvioista:

– Sääli. Todella sääli, ettei tarjousta otettu vastaan. Olisi saatu luoduksi uusi buumi tähän kaupunkiin. Olisi päästy

tekemään kunnolla jalkapalloa eikä vain potkupalloa.

Siinäpä se sanottuna kunnioitettavan jalkapallouran piiristä mieheltä. Nappulapalloilun jälkeen se on merkinnyt mestaruussarjan lisäksi lukuisia kesiä eri sarjoissa TuTo:a, BK-IFK:ta, Jaroa ja Öja-73:a edustaen. Ensi kaudella ketju jatkunee NoStarsissa sen jälkeen kun Hajo esikuntineen on tehnyt Arton polvessa pienen operaation. Muusta jalkapalloiluun liittyvästä ei marraskuun puolivälissä Arto ollut käynyt keskusteluja. Liikkumisen iloista hän pyrkii nauttimaan muullakin tavoin, hiihtämisestä alkaen, sen minkä työkiireet antavat myöten. Tuskinpa tuota kokemusta olisi varaa jättää hyödyntämättä.

Loppusyksyn uutissatoa

Marraskuun pimeydessä saatiin vielä muutama KPV-aiheinen uutistapahtuma, jotka on syytä painaa lehtemme.

Pallopiiri nimesi alueellaan vuoden tyttöpelaaajaksi maajoukkueasuunkin pukeutuneen Hanne Ojanperän ja vuoden valmentajaksi naisjoukkueen Ykköseen luotsanneen Risto Willmanin.

KPV:n Akatemia aloitti sarjan hienosti ja kolmen ensimmäisen kierroksen jälkeen tilillä oli kaksi voittoa ja tasapeli. Tulikohan joukkue sijoitetuksi

väärään sarjaan?

Petteri Forsell näytti lahjojaan Palloliiton valitsijoille ja tuli valituksi 18-vuotiaiden maajoukkueleirille. Toivottavasti Petterin asenne säilyy yhtä lujana ja joskus puetaan päälle sinivalkoinen peliasu.

KPV:ssa saavutetulla yli 200 sarjaottelun kokemuksella Kim Huuhka ja Gunnar Isosaari luotsasivat pääasiassa KPV:n pojista koostuneen Kokkolan (Yhteislyseon) joukkueen nuorisosteiden urheiluooppilaitosten turnauksessa SM-hopealle.